SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 186/2012-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. apríla 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. M. M., B., zastúpenej a., s. r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta Mgr. P. T., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 Co/241/2011-117 z 31. októbra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. M. M. o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. marca 2012 doručená sťažnosť Mgr. M. M. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej

len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Co/241/2011-117 z 31. októbra 2011 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že 30. decembra 2011 bolo právnemu zástupcovi sťažovateľky doručené uznesenie krajského súdu č. k. 3 Co/241/2011-117 z 31. októbra 2011, ktorým tento súd ako súd odvolací v právnej veci obchodnej spoločnosti G., s. r. o., B. (ďalej aj „navrhovateľka“), proti sťažovateľke (ako odporkyni) zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) č. k. 21 C/166/2010-88 z 1. apríla 2011 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Sťažnosť smeruje proti napadnutému (zrušovaciemu) uzneseniu krajského súdu, pretože sťažovateľka nadobudla presvedčenie, že ním došlo k porušeniu jej v petite sťažnosti označených práv.

Sťažovateľka v ďalšej časti sťažnosti popisuje právny a skutkový stav veci upriamujúc pozornosť na zmluvu o nájme nebytových priestorov z 30. júna 2008 (ďalej len „zmluva o nájme“), ktorú uzatvorila ako prenajímateľka s nájomcom v tejto zmluve označeným ako G., s. r. o., s tým, že *«Na základe uvedenej zmluvy sa zmluvné strany mali dohodnúť na prenájme tam špecifikovaného nebytového priestoru, a to odo dňa 01. 07. 2008 (článok II. odsek 1). Zmluva bola uzavretá na dobu neurčitú (článok III bod 1).*

V zmysle článku II. ods. 3 a 4 zmluvy, predmet nájmu mal byť používaný na účely vyplývajúce z predmetu činnosti nájomcu, ako je uvedený vo výpise z obchodného registra.

- *V zmysle článku VI. ods. 5 zmluvy platilo nasledovné: „Po skončení nájmu nájomca odovzdá prenajímateľovi predmet nájmu v stave, v akom ich prevzal, s prihliadnutím na bežné opotrebovanie, nie je však povinný uviesť ho do stavu pred úpravami, s ktorými dal prenajímateľ písomný súhlas, vrátane úprav podľa prílohy číslo 2 tejto zmluvy, ktorá je neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy.“*
- *V zmysle článku VI. ods. 7 zmluvy platilo nasledovné: „Zmluvné strany sa dohodli, že nájomca je oprávnený vykonať v predmete nájmu úpravy len na základe predchádzajúceho písomného súhlasu prenajímatelia a na svoje náklady, ak*

nebude dohodnuté inak. Pre účely odovzdania nebytových priestorov „v stave, v akom ich prevzal“ sa za pôvodný stav považuje stav ako vyplýva z uskutočnených odsúhlasených zmien.“

- *V zmysle článku VI. ods. 8 zmluvy platilo nasledovné: „Zmluvné strany sa dohodli, že náklady na stavebné úpravy znáša nájomca, s výnimkou nákladov na výmenu všetkých okien zo strany P. ulice; náklady na výmenu týchto okien a s tým súvisiace náklady znáša prenajímateľ,“*
- *V zmysle článku VI. ods. 14 zmluvy platilo nasledovné: „Zmluvné strany sa dohodli na tom, že v prípade, ak by sa stal niektorý článok alebo odsek tejto zmluvy neplatný, táto skutočnosť nemá vplyv na celkovú platnosť zmluvy.“*
- *V zmysle článku VII. ods. 4 zmluvy platilo nasledovné: „V otázkach neupravených touto zmluvou platia príslušné právne predpisy Slovenskej republiky.“».*

Sťažovateľka poukazuje na to, že navrhovateľka bola zapísaná do obchodného registra až po uzavretí zmluvy o nájme, a to 24. júla 2008.

Dňa 29. septembra 2009 sťažovateľka vypovedala zmluvu o nájme výpoveďou, ktorú navrhovateľka prevzala v ten istý deň s tým, že výpovedná doba mala uplynúť 31. decembra 2009. Žiadosťou o vyjadrenie z 30. októbra 2009 oznámila navrhovateľka sťažovateľke, že ak sa *„nevyjadrí k rozpisu investovaných nákladov, technické zhodnotenie a vykonané opravy na prenajatom majetku“*, ktorý je vo vlastníctve sťažovateľky, budú odstránené. V nadväznosti na to sťažovateľka 18. novembra 2009 oznámila navrhovateľke, že požaduje dať prenajaté priestory do pôvodného stavu. Dňa 31. decembra 2009 boli prenajaté priestory vrátené sťažovateľke, ale bez toho, aby boli dané do pôvodného stavu.

Navrhovateľka doručila 5. marca 2010 okresnému súdu návrh smerujúci proti sťažovateľke, ktorým si voči nej uplatnila nárok na zaplatenie sumy 21 184,14 € s príslušenstvom. Predmetná suma mala podľa návrhu predstavovať zvýšenie hodnoty predmetu nájmu na základe investícií realizovaných navrhovateľkou. Okresný súd 28. septembra 2010 vydal vo veci platobný rozkaz, ktorým uložil sťažovateľke zaplatiť navrhovateľke žalovanú sumu s príslušenstvom. Proti tomuto platobnému rozkazu podala

sťažovateľka 10. novembra 2010 odpor, v dôsledku čoho bolo vo veci nariadené pojednávanie na 1. apríl 2011, na ktorom rozhodol okresný súd rozsudkom, ktorým návrh navrhovateľky zamietol.

Proti prvostupňovému rozsudku padala navrhovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením.

Sťažovateľka tvrdí, že krajský súd ako súd odvolací postupoval vo veci v rozpore s § 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku, keď *«na strane jednej síce vyčítal súdu prvého stupňa, že sa nezaoberal otázkou zhodnotenia nehnuteľnosti, na strane druhej však sám postupoval povrchne, keď vôbec neposadil konkrétne skutkové okolnosti v predmetnej veci, na ktoré sťažovateľka vo svojom vyjadrení k odvolaniu ako aj na súde prvého stupňa niekoľkokrát poukazovala), pokiaľ uviedol len, že „bezdôvodným obohatením pritom je aj vynaloženie nákladov na cudziu vec, resp. investície do cudzej nehnuteľnosti; bezdôvodným obohatením nie je to, čo bolo vynaložené, ale to, o čo sa nehnuteľnosť zhodnotila.“».*

V ďalšej časti sťažnosti analyzuje sťažovateľka skutkový a právny stav veci zo svojho pohľadu poukazujúc aj na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a odmietajúc výklad odvolacieho súdu o vzniku bezdôvodného obohatenia, označujúc ho za *„absurdný s ohľadom na čisto logické posúdenie veci“*.

Pokiaľ ide o prípustnosť sťažnosti podľa § 53 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), sťažovateľka uviedla, že proti napadnutému uzneseniu nie je prípustné dovolanie, a preto nie je táto sťažnosť v rozpore z uvedeným ustanovením zákona o ústavnom súde. Podľa sťažovateľky je *„Daná sťažnosť je pritom opodstatnená o to viac, že napadnutým uznesením Krajského súdu v Bratislave je súd prvého stupňa viazaný v zmysle § 226 OSP a v prípade, pokiaľ na základe daného uznesenia odvolacieho súdu čo i len sčasti súd prvého stupňa v tejto situácii vyhovie navrhovateľovi v konaní, a následne*

odvolací súd daný rozsudok súdu prvého stupňa potvrdí, nebude už sťažovateľka oprávnená domáhať sa akýmkoľvek prostriedkom nápravy uvedených rozhodnutí súdu prvého, resp. druhého stupňa, a to napriek skutočnosti, že súd prvého stupňa pôvodne dňa 01. 04. 2011 (t. j. úplne prvým rozhodnutím vo veci) rozhodol v jej prospech.“.

S odvolaním sa na § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažovateľka zároveň navrhuje, aby ústavný súd vydal dočasné opatrenie, ktorým uloží okresnému súdu, aby v právnej veci navrhovateľky až do právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu o jej sťažnosti dočasne nekonal. Návrh na vydanie dočasného opatrenia odôvodňuje sťažovateľka okrem iného tým, že *«Súd prvého stupňa, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, je už oprávnený okamžite vo veci ďalej konať a prípadne aj vo veci rozhodnúť. Daná situácia z pohľadu sťažovateľky, kedy je k dnešnému dňu základným východiskom pre ďalší priebeh celého súdneho konania práve napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3 Co/241/2011-117, IČS: 1310202508, zo dňa 31. 10. 2011, je o to rizikovejšia, že súd prvého stupňa po rozhodnutí odvolacieho súdu už vytýčil pojednávanie na termín 10. 02. 2012, ktoré sa aj uskutočnilo a na ktorom bola vec riadne prejednávaná, pričom ďalší termín pojednávania je už 09. 03. 2012, na ktorom teoreticky môže – viazaný právnym názorom odvolacieho súdu uvedeným v touto sťažnosťou napadnutom uznesení – už aj vo veci rozhodnúť. Pritom o tom, že súd prvého stupňa postupuje v zmysle rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3 Co/241/2011-117, IČS: 1310202508, zo dňa 31. 10. 2011, svedčí aj jeho výzva zo dňa 14. 02. 2012, adresovaná právnemu zástupcovi sťažovateľky, na základe ktorej má sťažovateľka oznámiť súdu, „či namieta doklady o nákupe materiálu vložených ako investície do predmetných nebytových priestorov“...».*

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že jej v petite sťažnosti označené práva boli napadnutým uznesením porušené. Súčasne navrhuje, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil krajskému súdu, aby o nej znovu konal a rozhodol. Sťažovateľka sa napokon domáha, aby jej ústavný súd priznal úhradu trov konania.

Ústavný súd v súčinnosti s okresným súdom zistil, že okresný súd po vrátení veci krajským súdom dosiaľ meritórne nerozhodol a najbližšie pojednávanie sa uskutoční 17. apríla 2012.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv nerozhoduje iný súd.

Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonom upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré v občianskom súdnom konaní sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou

podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmavané (IV. ÚS 303/04).

V predmetnej veci sťažovateľka namieta, že krajský súd ako odvolací súd svojím uznesením č. k. 3 Co/241/2011-117 z 31. októbra 2011, ktorým zrušil rozsudok okresného súdu č. k. 21 C/166/2010-88 z 1. apríla 2011 a vec mu vrátil na ďalšie konanie, porušil jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľka považuje napadnuté uznesenie za arbitrárne vyjadrujúc názor, že krajský súd postupoval v súvislosti s jeho vydaním svojvoľne, svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil a vôbec sa nevysporiadal s jej právnou argumentáciou v odvolacom konaní.

Keďže krajský súd napadnutým uznesením zrušil prvostupňový rozsudok a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie, je bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že napadnutým uznesením sa konanie v právnej veci navrhovateľky neskončilo. V danom prípade nejde, resp. nešlo ešte o konečné rozhodnutie, dôsledkom ktorého by bolo právoplatné skončenie veci, prípadne zastavenie súdneho konania. Aj keď z formálneho hľadiska je napadnuté uznesenie právoplatným rozhodnutím, konanie medzi sťažovateľkou ako odporkyňou a navrhovateľkou ďalej pokračuje.

Podľa názoru ústavného súdu namietanie nesprávnosti, nezákonnosti a arbitrárnosti rozhodnutia krajského súdu ako odvolacieho súdu nemôže byť samo osebe dôvodom na namietanie porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa

čl. 6 ods. 1 dohovoru. Krajský súd v danom prípade neodmietol sťažovateľke poskytnutie súdnej ochrany, vecou sa zaoberal a rozhodol o nej. Sťažovateľka mala a aj bude mať v ďalšom štádiu konania možnosť pred okresným súdom a následne prípadne aj pred krajským súdom uplatniť ochranu označených práv, ako aj svoju argumentáciu týkajúcu sa skutkovej a právnej stránky predmetnej veci, z čoho vyplýva, že má ešte k dispozícii iný právny prostriedok ochrany tých práv, ktorých porušenie namieta vo svojej sťažnosti. V danej veci sa súdne konanie nachádza v štádiu prvostupňového konania pred okresným súdom, ktorý bude v nadväznosti na názor odvolacieho súdu vykonávať dokazovanie v súlade s právnym názorom vysloveným krajským súdom. K vykonávaniu dôkazov sa sťažovateľka bude môcť v konaní pred krajským súdom vyjadriť za tých istých podmienok, ako navrhovateľka, keďže má k dispozícii celý nový proces, v ktorom môže uplatniť aj svoje ďalšie výhrady vo veci pri využití prostriedkov právnej ochrany, ktoré jej Občiansky súdny poriadok priznáva proti meritórnemu rozhodnutiu. Sťažovateľka má teda aj právo na riadne opravné prostriedky a za splnenia zákonom ustanovených podmienok tiež právo využiť mimoriadne opravné prostriedky proti právoplatnému rozhodnutiu vo veci.

Okolnosť, že prvostupňový súd je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, neznamená, že sťažovateľka nemôže v ďalšom štádiu namietať proti ňou oponovanému právnemu názoru krajského súdu (ako súdu odvolacieho), a to aj na základe totožnej argumentácie, akú predložila v prerokovanej sťažnosti ústavnému súdu, s tým, že všeobecné súdy budú musieť zvážiť relevanciu jej argumentácie a podľa svojho úsudku ju zohľadniť v rámci svojho rozhodovania.

Sťažovateľke napokon nič nebráni, aby v budúcnosti napadla sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy aj konečné rozhodnutie, ktoré bude v jej právnej veci vydané, t. j. rozhodnutie o poslednom procesnom prostriedku, ktoré jej zákon na ochranu jej práv účinne poskytuje, a to v prípade, ak dospeje k záveru, že v dôsledku tohto rozhodnutia boli porušené jej ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantované práva alebo slobody. Najskôr teda musí prebehnúť celé konanie až do štádia meritórneho právoplatného rozhodnutia všeobecných súdov, a až potom sa sťažovateľke naskytne možnosť na eventuálne podanie sťažnosti ústavnému súdu.

Ústavný súd už vyslovil, že nemožno akceptovať, aby napĺňanie úsilia o spravodlivé súdne konanie príslušným všeobecným súdom nahradzoval ústavný súd svojím vstupovaním a ingerenciou do dosiaľ meritórne neskončeného konania. Ústavný súd môže urobiť zásah na ochranu ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv sťažovateľa až vtedy, keď už ostatné orgány verejnej moci nemajú možnosť namietaný protiústavný stav napraviť (m. m. IV. ÚS 322/09).

Pridržiavajúc sa svojej stabilnej judikatúry ústavný súd ďalej poukazuje na to, že základné právo na súdnu ochranu (siedmy oddiel ústavy) a právo na spravodlivé súdne konanie sú zásadne „výsledkové“, to znamená, že im musí zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí v danej veci od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Aj z ďalšej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 79/03, I. ÚS 236/03) obdobne ako z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Komanický c. Slovenská republika, rozsudok zo 4. júna 2002) vyplýva, že ústavný súd a Európsky súd pre ľudské práva overujú, či konanie posudzované ako celok bolo spravodlivé v zmysle čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd už v rámci svojej predchádzajúcej judikatúry taktiež vyslovil, že predpokladom na záver o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je také porušenie, ktoré nie je napraviteľné alebo odstrániteľné činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní vo veci samej, resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Občianskom súdnom poriadku (m. m. I. ÚS 148/03, III. ÚS 355/05, II. ÚS 307/06). V nadväznosti na to ústavný súd pripomína, že v rámci konania o sťažnosti zásadne preskúmava len právoplatné rozhodnutia, a to v tom zmysle, že musí ísť o rozhodnutia, ktorými sa konanie právoplatne skončilo (IV. ÚS 254/2011).

Ak ústavný súd v rámci svojej doterajšej rozhodovacej činnosti pripustil výnimky zo zásady možnosti preskúmavania len meritórnych právoplatných rozhodnutí, išlo o prípady, keď ešte pred právoplatným skončením konania vo veci samej bolo v konaní

o sťažnosti napadnuté právoplatné rozhodnutie, ktorým sa skončila iba určitá časť konania alebo ktorým sa riešila iba určitá parciálna procesná otázka. Podmienkou na pripustenie takejto výnimky však navyše je a to, že v konkrétnom prípade musí ísť o rozhodnutie spôsobilé výrazne a už nezvratným (nereparovateľným) spôsobom zasiahnuť do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd sťažovateľa, ale zároveň aj to, že námietka ich porušenia sa musí vzťahovať výlučne na dané štádium konania a nemohla by už byť uplatnená neskôr (IV. ÚS 195/2010), prípadne by sa tento negatívny dôsledok musel zároveň vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe alebo v opravných konaniach (IV. ÚS 322/09).

Ústavný súd nezistil žiadne dôvody na pripustenie výnimky z uvedenej zásady, ani pokiaľ ide o túto sťažnosť smerujúcu proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, v ktorej ako súd odvolací zrušil v napadnutej časti prvostupňový rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Pokiaľ by ústavný súd preskúmal sťažnosť predtým, než o veci samej definitívne rozhodne príslušný súd, mohol by zasiahnuť do rozhodovania všeobecných súdov a nedodržal by princíp subsidiarity sťažnosti ustanovený v čl. 127 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené konštatuje, že sťažnosť bola za danej procesnej situácie podaná predčasne. Sťažovateľka totiž bude mať, resp. má možnosť uplatniť ochranu svojich práv v ďalšom priebehu konania pred všeobecnými súdmi.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov. Vzhľadom na to sa ústavný súd podanou sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale ju pri predbežnom prerokovaní odmietol ako neprípustnú (predčasne podanú) podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol (z dôvodu uvedeného v enunciáte svojho rozhodnutia), nepovažoval za dôvodné zaoberať sa ďalšími návrhmi v nej obsiahnutými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. apríla 2012